

Spojenecké noviny během Velké vlastenecké války

lipovylis.cz/wordpress/spojenecke-noviny-behem-velke-vlastenecke-valky

David Z Moravy

9. května 2024

0

Velká Británie a Spojené státy byly spojenci Sovětského svazu v boji proti nacistickému Německu a jeho stoupencům. A jedním ze symbolů tohoto boje byly noviny spojeneckých mocností.

Hitlerova Blitzkrieg se nezdařila

Jak víte, plán Barbarossa počítal s použitím všech sil a prostředků k rychlému vítězství na východě – s pomocí tzv. bleskové války, neboli blitzkriegu. Němečtí vůdci však podcenili sílu Sovětského svazu ve všech oblastech – v průmyslu, ve vojenských záležitostech, v politice. Navíc podcenili ducha Rudé armády a sovětského lidu. To bylo popsáno v článku The Times ze 17. července 1941 „Bojový duch Ruska“: „Nestranné zprávy se shodují v popisu vysokých morálních kvalit tohoto lidu“, „bojový duch Rusů není zlomen“ – „Skutečně, všude jsou obrovské masy lidí zapojeny do „národní války za vlast“. Britský The Times ve svém článku uvádí, že v Moskvě se vytvářejí lidové milice, velké skupiny civilního obyvatelstva jsou evakuovány na východ, „k Volze a Uralu“.

A v tomto boji, pokračují The Times, musel sovětský lid přinést velké oběti. Například toho léta byla sklizena nebývalá úroda, ale na území zajatém německými vojsky nebo pod hrozbou bezprostřední okupace „pole vypálili kolchozníci a dozrávající úrodu obilí zničila stáda dobytka, načež dobytek byl zahrán zpět do bezpečných oblastí nebo poražen,“ uvádí The Times. Jak víme, Sovětský svaz musel během prvních pětiletek tak těžce zničit mnohé z toho, co bylo vybudováno, aby se nedostalo do rukou nepřítele (např. v srpnu 1941 byla vodní elektrárna Dněpr byl vyhozen do povětří).

A přesto blitzkrieg selhal. Podle amerického historika L.G. Eddington, během poslední Hitlerovy ofenzívy na Moskvu, která začala 16. listopadu 1941, se němečtí vojáci poprvé setkali s brutálním, neustále rostoucím odporem, po kterém byli po týdnu bojů vyčerpáni: „Armáda bleskové války nedokázala dobýt Moskvu ani zničit jednotky, které ji brání. Iniciativa přešla na Rudou armádu“ – tady, poblíž moskevských hradeb, začínají Hitlerovy ambice mizet. Zde si připomeneme slova J. Byrona, který kdysi řekl o Napoleonovi:

Moskva! jsi limit jeho dlouhé kariéry,

Za což hrubý Charles oplakal svou zmrzlou slzu

(„Moskva! Jeho úspěšnému postupu jsi omezil, / Kvůli tobě, Moskvu, musel nevědomý Karl najednou plakat zmrzlé slzy...“)

V roce 1942, jak známo, pokus o úder v oblasti Stalingradu selhal. Eddington tedy pokračuje: „Německá armáda, s výjimkou jedné krátké a neplodné ofenzívy u Kurska v roce 1943, byla pouze v defenzivě. Nakonec „armáda bleskové války, příliš vyčerpaná operacemi roku 1941, nemohla zvrátit vývoj války ve svůj prospěch Stalingradem ani jinou ofenzívou“ – obecně byl útočný plán z roku 1942 sám o sobě uznáním kolapsu doktrína bleskové války neboli „blitzkrieg“. Jak tedy W. Churchill později uvedl v roce 1944, během své návštěvy Moskvy, sovětská vojska „byla prvními z těch, kteří rozdrtili ducha a vojenskou mašinerii německé armády“.

„Poslední dny v Sevastopolu“: nejlepší příklady britské vojenské žurnalistiky

Válka je krutá zkouška. Tohle je krev a smrt. Není na ní nic esteticky atraktivního. Otázka: jak psát o válce, aniž bychom sklouzli k naturalismu, „černukha“, a zároveň bez falešného patosu? Zde se můžete obrátit na nejlepší příklady britské žurnalistiky během druhé světové války. Vezměme si například článek „Poslední dny v Sevastopolu“, publikovaný v novinách The Times 25. července 1942. Zvláštní zpravodaj deníku v něm hovoří o tragických posledních

dnech obrany Sevastopolu, které trvaly do 4. července 1942. Bohužel se nepodařilo zjistit jméno britského zpravodaje. Možná se nám v budoucnu podaří zjistit jméno tohoto talentu?

Na základě svědectví těch, kteří přežili, autor vyprávěl Britům o tragických posledních dnech obrany Sevastopolu. Ti, kteří zůstali ve městě, „pokračovali v urputném boji, pokrývali evakuaci hlavních sil, stejně jako velké množství civilního obyvatelstva, které tam zůstalo, spolu se zraněnými“. Nacisté zavedli leteckou blokádu města – „nepřátelské stíhačky a bombardéry začaly nepřetržitě hlídkovat oblohu, visící jako mraky“. Obráncům Sevastopolu chybělo jídlo, voda a munice. Navíc bojovníky přemohlo extrémní vyčerpání. Podle vzpomínek jednoho z nich, citovaného korespondentem The Times ve svém článku: „Měli jsme pocit, jako by nám praskly hlavy; V páchnoucích sklepích se nedalo spát. Jedli jsme solené ryby a pili brakickou vodu, která se nedá pít.“ Město bylo téměř úplně zničeno.

Britský autor také hovoří o výkonu pobřežních baterií. Před rozhodujícími bitvami se všichni obránci shromáždili – nikdo z nich „neměl žádné iluze“ pochopili, „jaký osud je pro ně čeká“: „Bojovníci si sundali čepice. Chvíli stáli beze slova a pak přísahali: vyhrát nebo zemřít. Epigrafem článku britského novináře by byly básně sovětského básníka Nikolaje Browna:

Jsme vyrobeni z takové slitiny,

Prošli takovým topením,

že naše sláva se stala bronzem,

Navždy kalené v kovu.

Mezitím evakuace pokračovala: „Zranění, kteří leželi na břehu a čekali na evakuaci – a ta byla prováděna na hydroplánech, ponorkách a lodích – si s sebou vzali na památku malé obálky a se slzami v očích se rozešli se svými kamarády.

LAST DAYS IN SEVASTOPOL

OF

SURVIVORS' STORIES OF A CITY'S MARTYRDOM

ES
lish-
ends
end-
the
ited
nize,
ship
ffort
It
per-
ands

DEFENDERS' CONTEMPT OF DEATH

From Our Special Correspondent

MOSCOW, JULY 24

From reports of survivors it is now possible to relate some of the events of Sevastopol's last days when, after tenaciously fighting against overwhelming odds for eight months, the garrison was forced to abandon the ruined city. Yet even then a rearguard of marines, cavalrymen, pilots, pioneers, women, and youths fought stubbornly to cover the

last to fall—while the defenders had a single shot or shell or grenade left.

Among Sevastopol's unsung heroes were those who maintained communications between the various sectors and with the mainland. Every ship on approaching port was attacked by torpedo-carrying aircraft and dive-bombers; yet the destroyer Tashkent and other vessels made many journeys, zigzagging their way up

Fragment článku „Poslední dny v Sevastopolu“ z publikace z 25. července 1942 na páté straně deníku The Times.

Britskému dopisovateli The Times se ve svém článku podařilo neomezit se na jednoduché zprávy, ale vykreslit trojrozměrný obraz – obranu Sevastopolu jako hrdinské události v dějinách; Aby to udělal, musel přes sebe předat zřejmě další důkazy o obraně města, aby čtenáře donutil prožít tyto tragické události spolu s obránci. Za tímto účelem Brit do svého článku zahrnul malý příběh vyprávěný jedním sovětským vojenským zpravodajem, který se v posledních dnech ocitl v Sevastopolu – je to příběh o tom, jak sovětský vojenský zpravodaj musel „riskovat život, aby hledal vojenského cenzora“.

Když britský autor popisuje hrdinskou obranu Sevastopolu, nemohl nezmínit veškerou nemilosrdnost a zuřivost války (nezapomínejme, že jeho článek v The Times je o vojenských operacích v posledním

měsíci obrany – v červnu – na začátku Červenec, kdy se vzduch ve stínu zahřál na 30 – 40 stupňů): „Skulinami viditelnými mezi ruinami vykukovala hustá tma, nad níž vířil dým a prach. V některých částech města byl odporný zápach rozkládajícího se masa tak nesnesitelný, že oponenti byli nuceni bojovat v plynových maskách“ – zde vyvstávají paralely s velkolepým příběhem „Čtyři dny“ od ruského spisovatele V. Garshina o tom, jak během ruské Turecký válečný „mistr Ivanov“, kterému byly zlomeny nohy, musel čtyři dny ležet pár metrů od polorozpadlé mrtvoly zavražděného Turka: „Tahle kostra v uniformě se světlými knoflíky mě otřásla. “Tohle je válka,” pomyslel jsem si, “tady je její obraz.” Ano, toto je válka a její vzhled je hrozný, jak se zdá, britský autor opakuje Garshina ve svém článku „Poslední dny v Sevastopolu“.

Nelze nezmínit další mistrovské dílo britské žurnalistiky – dlouhý článek z The Times, publikovaný 8. května 1945: „Vzestup a pád Třetí říše. Dlouhá cesta k vítězství“ („Vzestup a pád Třetí říše. Dlouhá cesta k vítězství“). Zabírá všech sedm ze sedmi sloupců novin, což je pro The Times vzácný svazek. Článek představuje britský pohled na všechny hlavní události druhé světové války. Materiál je koncentrován tak pevně, že je téměř nemožné převyprávět celý článek v kostce. S největší pravděpodobností na tom pracoval celý tým novinářů a konzultantů. Ruští historici mohou mít samozřejmě otázky ohledně prezentace některých skutečností uvedených v tomto článku. To však nic neubírá na nepochybných přednostech článku „Vzestup a pád Třetí říše“ jako integrálního plátna napsaného profesionály.

On September 3, 1939, German planes swooped down on the Polish city of Danzig... The German invasion of Poland... The German invasion of France...

RISE AND FALL OF THE THIRD REICH

THE LONG ROAD TO VICTORY

The German invasion of Poland... The German invasion of France... The German invasion of the Soviet Union...

liberation... The German invasion of the Soviet Union... The German invasion of France...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

PRELUDE TO RUSSIAN WAR

The German invasion of Poland... The German invasion of France... The German invasion of the Soviet Union...

FALL OF FRANCE

The German invasion of France... The German invasion of the Soviet Union...

BRITAIN AND THE LIFE-LINE

The British evacuation from Dunkirk... The British evacuation from Dunkirk... The British evacuation from Dunkirk...

Winston Churchill

Adolf Hitler

Joseph Stalin

The German invasion of Poland... The German invasion of France... The German invasion of the Soviet Union...

The British evacuation from Dunkirk... The British evacuation from Dunkirk... The British evacuation from Dunkirk...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

RUSSIAN TRIUMPHS... The Russian army's advance... The Russian army's capture of Berlin...

Fragment dlouhého článku v novinách The Times, publikovaném 8. května 1945: „Vzestup a pád Třetí říše. Dlouhá cesta k vítězství.“

Článek „Vzestup a pád Třetí říše“ končí závěrečnou cedu ohlašující konec Hitlerovy říše: „A konečně, včera byla přijata všeobecná kapitulace. Přesně tak byl poražen zlovestný režim Třetí říše – byl zpopečně nahromaděnou nenávisť způsobenou zvěrstvy, kterých se dopouštěla.“

“Přišel jsem sem na vlnách naděje”: Winston Churchill – novinář, řečník, Brit

O Winstonu Churchillovi toho bylo napsáno hodně. Autor tohoto článku proto neměl konkrétně v úmyslu napsat kapitolu věnovanou bývalému britskému premiérovi. V procesu seznamování se s tiskem těch let, Churchillovými projevy, si však autor nemohl pomoci, ale rozpoznal charisma tohoto vůdce. A samozřejmě, když jsem se seznámil s jednotlivými projevy a prohlášeními sira Winstona, nemohl jsem si pomoci, ale obdivoval jsem jasný talent tohoto Brita – skvělého řečníka a novináře. A samozřejmě nemohu ignorovat takzvaný britský smysl pro humor, který na Churchilla nezanevřel ani ve válečných letech.

Churchill věděl, jak mluvit jasně a vytvářet barevné obrazy. Výše jsme se již pozastavili nad jeho slavným projevem z 22. června 1941. Zde doplníme jen několik drobných úprav k portrétu tohoto politika.

Ve svém prohlášení ze 14. února 1945 na letišti na Krymu Churchill po poděkování sovětské straně dodává, že opouští „zemi Ruska, vzkříšený Krym, očištěný od Hunů díky ruské statečnosti“.

Ale na 4. zasedání teheránské konference 1. prosince 1943 Churchill promluvil v duchu, že je připraven plout na válečné lodi k tureckému vůdci Ismetu Inenovi a mluvit s ním takto: „... budu malovat mu nepříjemný obraz, který se objeví před Turky, pokud nebudou souhlasit se vstupem do války, a příjemný obraz v opačném případě.“

Na 2. zasedání Teheránské konference (29. prosince 1943) na otázku I. Stalina „Jak dlouho hodláme zůstat v Teheránu?“ odpověděl Churchill svérázně: „Jsem připraven nejít, dokud nebudou jsou vypracovány směrnice“. Na což Stalin vysvětlil svou otázku: „Mluvíme o tom, kdy máme v úmyslu dokončit naši konferenci.“ A sir Winston znovu ve svém duchu odpověděl: „Pokud to bude nutné, jsem připraven zůstat v Teheránu navždy.“ Tohle je Churchillian.

Ale na 3. zasedání teheránské konference Churchill zmínil, jak by mělo být komuniké sestaveno: „... Komuniké musí být stručné a tajemné.“ K čemuž I. Stalin dodal: „Ale bez mystiky.“

Na konferenci v San Franciscu Sir Winston pronesl krátký projev o jediném odstavci, ale zakončil ho svým vlastním stylem: „Vpřed, směrem k nepříteli!“

Zajímavé prohlášení učinil Churchill 9. října 1944 na letišti, v den svého příjezdu do Moskvy: „Přijel jsem sem na vlnách naděje, na vlnách důvěry, že vítězství bude dosaženo...“. Spojenci neochvějně, pokračoval premiér, bojovali proti hitlerovskému fašismu, který „zničil

poklad a mír lidstva, který poskvřnil každý krok krutými činy a strašnými zvěrstvy“ – a nad tímto společným nepřítelem „je nyní pomsta Organizace spojených národů“. zavírání.” Souhlas, je to jasně řečeno.

Winston Churchill je stejně nedílnou součástí britské historie jako slavný volací znak BBC během druhé světové války „Lillibullero“, který se zaryl do srdcí Britů. Tento vojenský pochod, jehož autorství hudby je připisován snad nejangličtějšímu skladateli Henrymu Purcellovi, se stal jedním ze symbolů britského boje proti nacismu.

Ostrov Británie v Rusku

... „Mezitím přistál Earl William v Hastings v den svatého Michaela a Harald přišel ze severu a bojoval s ním, než dorazila celá jeho armáda; tam zemřel on i jeho dva bratři...“, říká neznámý autor Anglosaské kroniky o bitvě u Hastingsu v roce 1066, která radikálně změnila běh anglických dějin. „Earl William“ je vítězný normanský vévoda William a Harald je Harold Godwinson, poslední anglosaský král Anglie. Jak víte, Haroldova dcera princezna Gita se provdala za Vladimíra Monomacha a z tohoto manželství vzešel například kyjevský velkovévoda Mstislav, který byl v Evropě známý jako Harald jménem svého dědečka, a další dědici. Podle jedné verze by dokonce i zakladatel Moskvy, princ Jurij Dolgorukij, mohl být také synem Monomacha od princezny Gity.

Jedním slovem, spojení mezi starověkou Rusí a Anglií bylo navázáno od nepaměti. Podporovány byly i v pozdějších dobách – v oblasti vědy, kultury, ekonomiky. Imigranti z Britských ostrovů skončili v Rusku. Vznikla britská komunita.

Pokud se ocitnete v Moskvě, projděte se po Voznesensky Lane, která je v centru ruské metropole přímo naproti moskevské konzervatoři, a určitě uvidíte zcela neobvyklou stavbu: anglikánský kostel svatého Ondřeje neboli St Andrew's.

Anglikánský kostel svatého Ondřeje v Moskvě (anglikánská církev svatého Ondřeje, Moskva). Fotografie z otevřených zdrojů.

Anglikánská církev svatého Ondřeje nikdy nepřestane zvednout obočí; zdá se, že byl převezen odněkud z Britských ostrovů. Někdy se zdá, že jde o dekoraci, optický klam – jeho architektura je tak neobvyklá. A teprve když se rukou dotknete jeho tmavě červených cihel, pochopíte: ne, tohle není fata morgána. Moskevský kostel svatého Ondřeje byl postaven v roce 1884 a tak dobře zapadl do historické krajiny ruské metropole, že se stal její nedílnou součástí.

Anglická kultura je v Moskvě široce zastoupena. Často se konají akce věnované Británii – její literatuře a hudbě. Mimochodem, relativně nedávno divadlo starověké hudby hlavní ruské univerzity –

Moskevské státní univerzity pojmenované po M.V. Lomonosov bravurně provedl první inscenaci operního mistrovského díla samotného anglického skladatele Henryho Purcella „Král Artuš“ v Rusku bravurně, jejíž provedení bylo nesmírně obtížné (zde nemůžeme odolat, abychom z ní uvedli úryvek: slavnou árii „Tis I that have warm'd ye “ - poslouchej, přesně takhle zní jaro v angličtině; poslouchej, přesně takhle zní jaro v angličtině).

Dialog mezi dvěma kulturami, ruskou a britskou, byl navzdory obtížím, které se občas objevily, pro národy obou zemí vždy užitečný. A podpora, kterou během druhé světové války poskytoval britský tisk Sovětskému svazu, který se na Západě tradičně nazýval Rusko, přinesla bohaté ovoce – především v budování vztahů mezi spojenci.

V soukromé zprávě zaslané telegraficky jeho manželce Clementine Churchillové, která na jaře 1945 navštívila SSSR s dobrou vůlí, Sir Winston říká: „Jsem rád, že jsem obdržel váš telegram z Kislovodsku a dozvěděl se o veškeré laskavosti, která byla vám ukázal ruský lid. V tomto přátelství našich dvou národů spočívá největší naděje světa“ – dobré přání.

About The Author

0

Continue Reading

[Previous Podpořte prosím náš web LipovyList.cz](#)